మొదటి సినిమా

ఎ.కోదండ రామిరెడ్డి

తెలుగు సినిమా ప్రేక్షకులకి కోదండరామి రెడ్డి గారి గురించి ప్రత్యేకంగా పరిచయవాక్యాలు వ్రాయనవసరంలేదు..!

ఆయనది ఇప్పటి వరకూ ౯౩ సినిమాల ప్రస్థానం.. చిరంజీవి తో ౨౫ సినిమాలు రూపొందిస్తే అందులో ౨౨ సూపర్ హిట్స్. బాలకృష్ణ తో ౧౮, కృష్ణ తో ౧౦, నాగార్జునతో ౬, శోభన్ బాబుతో ౮, అక్కినేనితో 6 సినిమాలు దర్శకత్వం వహించారు. అతి త్వరలోనే ౧౦౦ సినిమాలకి దర్శకత్వం వహించిన అతి కొద్ది మంది తెలుగు సినిమా దర్శకుల జాబితాలో చోటు చేసుకోబోతున్నారు. మూడు దశాబ్దాలక్రిందటే ‘ఖైదీ‘ సినిమాతో తెలుగు సినిమాని ఒక మలుపు తిప్పిన శ్రీ ఎ.కోదండరామి రెడ్డి గారి ‘మొదటి సినిమా‘ అనుభవాలు , ఈ నెల కౌముది పాఠకులకోసం ప్రత్యేకంగా అందిస్తున్నాం. ఫోన్ చేసిన వెంటనే మొదటి పరిచయం తోనే ఎంతో ఆత్మీయంగా పలకరించి, షూటింగ్ బిజీలో ఉన్నా, దాదాపు గంట సమయాన్ని మనకోసం కేటాయించి, మనసులోని భావాలని పంచుకున్న కోదండరామిరెడ్డి గారికి కౌముది కృతజ్ఞతలు తెలియచేస్తోంది.

నా పూర్తి పేరు ఆవుల కోదండరామి రెడ్డి. నాన్న గారి పేరు వెంకురెడ్డి, అమ్మగారి పేరు రమణమ్మ. నా సోదరి శైలజ. నేను పుట్టింది నెల్లూరు దగ్గరలోని మైపాడు. 1950 జూలై 1 నా పుట్టిన రోజు. నాకు ఊహ తెలిసినప్పటి నుంచీ మాది మధ్యతరగతి ఉమ్మడి కుటుంబం. నాన్నగారు, పెదనాన్నగారు అందరూ కల్సి ఒకటే మండువాలోగిలి ఇంట్లో ఉండేవాళ్ళం. మా తాతగారి పేరు సుబ్బారెడ్డి. ఆయనకి నేనంటే ప్రత్యేకమైన ప్రేమ. ఆయన నెల్లూరు వెళ్ళినప్పుడు నాకోసం ప్రత్యేకంగా చాక్లెట్లు, స్వీట్లు తెచ్చి ఎవరికీ తెలీకుండా తన బీరువాలో దాచేవారు. నా ఒక్కడినే తన రూములోకి పిలిచి అవన్నీ పెట్టేవారు. ఎప్పుడు నన్ను భుజాలమీద ఎక్కించుకునే తిప్పేవారు. అప్పట్లో మా జిల్లాలో, ముఖ్యంగా మైపాడు

ప్రాంతంలో, పెద్ద భూస్వామి కోగంటి కోదండరామి రెడ్డి అనే ఆయన ఉండేవారు. ఆయనకి అప్పట్లోనే అంబాసిడర్ కారు ఉండేది. మా తాతగారికి ఆయన రోల్‌మోడల్ అన్నమాట. నేను కూడా ఆయనంత పెద్దవాడిని కావాలని నాకూ కోదండరామి రెడ్డి అని పేరు పెట్టారట..! నా ప్రాథమిక విద్యాభ్యాసం మైపాడులో మొదలైంది.

హైస్కూలుకి మాత్రం మా వూరికి 10-15 కిలోమీటర్ల దూరంలోని ఇందుకూరి పేటలో ఎమ్.కె.ఆర్.హైస్కూలులో చేరాను. రోజూ బస్సులో వెళ్ళి వచ్చేవాళ్ళం. తర్వాత కొద్ది రోజులకే మైపాడుకి ఒకటి రెండు కిలోమీటర్ల దూరంలో ఉన్న మా అమ్మగారి స్వగ్రామం గంగపట్నానికి మా ఫేమిలీ తరలి వెళ్ళింది. ఏడవతరగతికి వచ్చేసరికి గంగపట్నానికి దగ్గరలోని నర్సాపురంలోనే కొత్తగా హైస్కూలు వచ్చింది. అక్కడికి మారింది నా పాఠశాల విద్యాభ్యాసం. రోజూ నడుచుకుంటూ వెళ్ళి రావడమే.

చిన్నప్పటి నుంచే ఫేషన్ల పిచ్చి ఉండేది. మంచి మంచి డిజైన్ చొక్కాలు వేసుకోవడం, అంతా క్లాసుగా మెయిన్‌టెయిన్ చెయ్యడం ఉండేది. స్కూలుకి వెళ్ళేప్పుడు స్టీలు కారెజి కొనివ్వలేదని మధ్యాహ్నం అన్నం తీసుకెళ్ళడం కూడ మానేసాను. ఉదయం తిని వెళ్ళిన ఇడ్లీలతోనే సాయంకాలం వరకూ స్కూల్లో గడిపే వాడిని.

సినిమాలు చూడ్డం కూడా అప్పుడే బాగా అలవాటైంది. అమ్మ దగ్గర 5 రూపాయలు తీసుకునే వాడిని. మరో ఇద్దరు మిత్రులతో కలిసి అద్దె సైకిల్ తీసుకుని నెల్లూరు వెళ్ళేవాడిని. మేటినీ, ఫస్టు షో, సెకండ్ షో చూడ్డం, వచ్చేప్పుడు అమ్మ చెప్పిన సరుకులు మర్చి పోకుండా తీసుకురావడం(లేకపోతే మరో సారి సినిమాకి డబ్బులు రావు మరి!)..ఇలా జరిగేవి రోజులన్నీ.! అక్కినేని గారికి వీరాభిమానిని అంత చిన్నవయసులోనే. నా సినిమాల ఇంట్రెస్టు గమనించిన తోటి పిల్లలు ' నువ్వు అందంగా ఉంటావు. సినిమాల్లో హీరో వేషాలకోసం ఎందుకు ట్రై చెయ్యకూడదు..' అంటుండేవారు. ఏదో సినిమాలు చూడ్డం అంటే తేలికే గానీ, సినిమాల్లో వేషాలంటే మాటలా!? పైగా ఆ రంగంలో తెలిసిన వాళ్ళెవరూ లేరుకూడా అని సరిపెట్టుకునేవాడిని. ఐతే హైస్కూల్లో ఉండగా నాటకాల్లో వేషాలు మాత్రం జోరుగా వేస్తుండేవాడిని. చదువులో తప్పకుండా పాస్ మార్కులు తెచ్చుకుంటున్నా, క్లాసులో మాత్రం వెనక బెంచీ విద్యార్థినే! అలా ఎస్సెల్సీ ఐందనిపించి పి.యు.సి కి నెల్లూరు వి.ఆర్ కాలేజికి వెళ్ళాను . ఇది 1967-68 రోజుల్లో ..

అప్పట్లో మా బంధువు ఒకాయన మద్రాసులో ఏదో ఉద్యోగం చేస్తుండేవారు. ఓ సారి ఆయన నెల్లూరు వచ్చినప్పుడు సినిమాల ప్రస్తావన వచ్చింది. తనకి సినిమా వాళ్ళతో చాలా పరిచయాలు ఉన్నాయని చెప్పారాయన. నాకూ సినిమాల్లో అవకాశాలేమైనా చూడగలరా అని అడిగితే ఆయన సానుకూలంగా స్పందించారు. పి.యు.సి పూర్తి చెయ్యకుండానే ఆయనతో కలిసి మద్రాసు వెళ్ళి సినిమాల్లో హీరోగా అదృష్టాన్ని పరీక్షించుకోడానికి నిర్ణయించుకున్నాను. అమ్మ, నాన్న కూడా నా నిర్ణయానికి పెద్దగా ఎదురు చెప్పలేదు. ఒక శుభమహూర్తాన మా బంధువుతో కల్సి మద్రాసు వెళ్ళి, వాళ్ళింట్లోనే మకాం వేశాను.

రోజులు, వారాలు, నెలలూ గడుస్తున్నాయి. ఇంట్లోంచి బయటికి వెళ్ళింది లేదు. మా బంధువు గారు నన్ను కనీసం సినిమా స్టూడియోల లోపలికి కూడా తీసుకెళ్ళలేకపోయారు. రెండు మూడు నెలలు చూసి, అది జరిగే పని కాదులే అని వెనక్కి మా వూరు వెళ్ళిపోయాను. మళ్ళీ చదువుమీద ధ్యాస పోలేదు. ఉద్యోగమా అంటే నా చదువుకి అదీ రాదు. ఏం చేద్దామా అనుకుంటుండగా మళ్ళీ మా బంధువు గారు మద్రాసు నుంచీ వచ్చారు "అంత తొందరగా నిరాశ పడితే ఎలాగా? టైము పడుతుంది. మళ్ళీ నాతో రా. ఎలాగైనా నిన్ను సినిమాల్లో హీరోని చేస్తాను.." అన్నారు. ఆశ కొయ్య గుర్రం కదా.. 'సరే' ననుకుని మళ్ళీ ఆయనతో మద్రాసు వెళ్ళాను. మొదటి సారిలా కాకుండా ఈ సారి ఆయన మిత్రుడు ఒకతనికి పరిచయం చేశారు. ఆ మిత్రుడు అప్పటికే సినిమాల్లో దర్శకత్వ శాఖలో పనిచేస్తున్న పి.సి.రెడ్డి గారివద్దకి తీసుకెళ్ళారు.

"ఏమిటి బాబూ..ఏం చేద్దామనుకుంటున్నావు?" అని అడిగారు పి.సి.రెడ్డి గారు.

"సినిమాల్లో హీరో ఔదామనుకుంటున్నాను సార్.." అన్నాను.

"బాబూ..హీరో ఐపోవడం అనుకున్నంత సులభం కాదు. నేను దర్శకత్వ శాఖలో పనిచేస్తున్నాను. కావాలంటే ఎక్కడో చోట అప్రెంటిస్‌గా చేర్చగలను.." అన్నారాయన.

సరే..ఎలాగొలా ఇండస్ట్రీలో అడుగుపెట్టడం ముఖ్యం కదా అనుకుని ఒప్పుకున్నాను.

"జెమినీ స్టూడియోలో 'మనుషులు మారాలి' సినిమా జరుగుతోంది.. రేపు అక్కడికి రా.." అని చెప్పారు.

మరునాడు నేను ఉంటున్న మౌంట్ రోడ్ నుంచీ జెమినీ స్టూడియో వరకూ నడుచుకుంటూ వెళ్ళాను. అప్పటికి పేకప్ ఐపోయింది. శోభన్ బాబు గారు, శారద గారు, కాంచన గారు సెట్ నుంచీ వెళ్ళిపోతున్నారు. వాళ్ళని చూడ్డం చాలా గొప్ప అనుభవం ఆ రోజున. పి.సి రెడ్డి గారు చెప్పినట్లే నన్ను దర్శకుడు వి.మధుసూదన రావు గారికి పరిచయం చేస్తూ

"ఈ కుర్రాడు డైరెక్షన్ డిపార్ట్‌మెంట్లో అప్రెంటిస్‌గా చేరదామనుకుంటున్నాడు.." అన్నారాయన.

"దస్తూరి బావుంటుందా?" అని అడిగారు మధుసూదన రావు గారు. అవునన్నట్లు తలూపాను.

"ఇతనితో రెండు సీన్లు కాపీ చేయించు" అన్నారాయన. నిజంగానే నా చేతివ్రాత బావుండేది. అలా మధుసూదన రావు పెట్టిన ఎంట్రెన్స్ టెస్ట్‌లో పాసై 'మనుషులు మారాలి' సినిమాకి అప్రెంటిస్ గా 'మొదటి సినిమా' జీవితాన్ని మొదలు పెట్టాను.

రోజూ సెట్‌కి వెళ్ళడం శోభన్ బాబు, శారద, కాంచన గార్లతో కలిసి పనిచేయడం చాలా థ్రిల్లింగ్‌గా ఉండేది. ఎక్కడో ఆకాశంలో తేలిపోతున్న ఫీలింగ్! చేరిన కొద్ది రోజులకే ఓ రోజు క్లాప్ కొట్టమన్నారు. క్లాప్ కొట్టి, పక్కకి జరగబోయి లైట్లమీద పడ్డాను. అది గమనించిన మధుసూదన రావు గారు తిట్ల దండకంతో గట్టిగా క్లాసు పీకారు నాకు. సినిమా మొదలైన రెండు మూడు నెలలకి పి.సి.రెడ్డి గారికి సొంతంగా దర్శకత్వం వహించే అవకాశం రావడంతో వెళ్ళిపోయారు. అప్పుడే రాఘవేంద్రరావు గారు కో-డైరెక్టర్‌గా వచ్చారు.

చివరికి దర్శకత్వ శాఖలో మధుసూదనరావు గారికి సహాయకులుగా మేమిద్దరమే మిగిలాము. రోజూ పొద్దునే కారు నన్ను పికప్ చేసుకుని రాఘవేంద్రరావు గారింటికి వెళ్ళి ఆయన్ని ఎక్కించుకుని జెమిని కి వెళ్ళేవాళ్ళం. అక్కడ మాకో మంచి రూము ఉండేది. షూటింగ్ ఉంటే చూసుకోవడం, లేదంటే మరు రోజుకి ప్లానింగ్ చేసుకోవడం..ఇలా జరిగేది.

ఒక రోజు జరిగిన సంఘటన చెబుతాను..

'మనుషులు మారాలి' లో శారద, కాంచన క్లాసు మేట్స్. ఐతే శారద శోభన్ బాబుని పెళ్ళిచేసుకుని పేదరికాన్ని కోరుకుంటే, కాంచన ధనవంతురాలిగానే ఉంటుంది. భర్తని కోల్పోయిన మిత్రురాలిని చూసేందుకు ఒకరోజు, కాంచన, శారద ఉంటున్న పూరింటికి వస్తుంది. శారద పరిస్థితిని చూసి జాలిపడి డబ్బులు ఇవ్వబోతే శారద ఆ డబ్బుల్ని, తిరిగి, కాంచన ముఖాన కొడుతుంది. ఆదృశ్యంలో వాడడనికి మూడు వేల రూపాయల నోట్లు అవసరమయ్యాయి. నేనే వెళ్ళి ఎకౌంటెంట్ గారితో చెప్పి, సంతకం పెట్టి, ఆనోట్లు తెచ్చాను. సీన్ బ్రహ్మాండంగా వచ్చింది. కిందపడిన నోట్లన్నీ ఏరి, మళ్ళీ జాగ్రత్తగా ఎకౌంటెంట్ గారి వద్దకి తీసుకెళ్ళాను. మూడు వేలకి రెండు వందలు తగ్గాయి. షూటింగ్ సమయంలో ఎక్కడో జారిపోయాయి.

"ఏదైనా కానీ తీసుకెళ్ళింది నువ్వేకాబట్టి దీనికి నువ్వే బాధ్యుడివి. పోయిన రెండు వందలూ నీ జీతంలో కత్తిరిస్తాను.." అన్నారా ఎకౌంటెంట్.

అప్పట్లో నా జీతం నెలకి వంద రూపాయలు, రాఘవేంద్ర రావు గారికి 250 రూపాయలు. 'ఇదేమిట్రా బాబూ..ఐతే రెండు నెలలు జీతం ఉండదన్న మాట..' అనుకుంటుండగా ఈ విషయం తెల్సిన రాఘవేంద్రరావు గారు వచ్చి 'డిపార్ట్‌మెంట్ లో నేనూ కో-

డైరెక్టర్ నే. ఆ డబ్బులు ఎలా మిస్సయినా అందులో నాకూ బాధ్యత ఉంది. నా జీతంలోంచి కూడా సగం కట్ చేసుకోండి..' అని చెప్పారు. మొదటి రోజుల్లోనే మా ఇద్దరి స్నేహం అంత గాఢంగా ఉండేది.

సినిమా పూర్తయింది.. ఐతే సినిమాలో చివరికి శారద పిల్లలకి విషం ఇచ్చి చంపడం అనే ట్రేజెడీ ముగింపుని ప్రేక్షకులు ఎలా రిసీవ్ చేసుకుంటారోనని అనుమానం వచ్చింది. సినిమా విడుదలకి ముందే మద్రాసులోని కొంతమంది తెలుగు వారికి ఈ సినిమా ప్రివ్యూ చూపించి వాళ్ళ నుంచీ ఫీడ్ బాక్ తీసుకున్నాం. ఆ వివరాలని వాసన్ గారి అబ్బాయి బాలన్ గారికి చూపించాము. ఆయన వాటిని పరిశీలించాక ముగింపు ఏ మాత్రం మార్చకుండా రిలీజ్ చెయ్యడానికి అనుమతిచ్చారు..!

సినిమా రిలీజ్ ఐంది. మొదటి నుంచే సూపర్‌హిట్‌టాక్ తెచ్చుకుంది. నేను నెల్లూరులో ఆ సినిమా చూడ్డానికి వెళ్ళాను. సినిమాలో సహాయ దర్శకులు కె.రాఘవేంద్రరావు, ఎ.కోదండ రామిరెడ్డి అని ఒకే కార్డులో ఇద్దరి పేర్లూ వేశారు. సినిమా హాలు వాళ్ళకి నన్ను నేను పరిచయం చేసుకుని రోజూ వెళ్ళి నా పేరు చూసుకునేలా ఒప్పందం కుదుర్చుకున్నాను. అలా పది, పదిహేను రోజుల పాటు రోజూ వెళ్ళి తెరమీద నా పేరు వచ్చేవరకూ ఉండేవాడిని. (చాలా సంవత్సరాల తర్వాత మేమిద్దరం విజయవంతమైన దర్శకులిగా పేరు తెచ్చుకుంటున్న రోజుల్లో 'మనుషులు మారాలి' మళ్ళీ రిలీజైనప్పుడు ' నేటి ప్రఖ్యాత దర్శకులు కె.రాఘవేంద్రరావు. ఎ.కోదండ రామి రెడ్డి సహాయ దర్శకులుగా పనిచేసిన చిత్రం' అని వాల్ పోస్టర్స్ లో వేశారు. అదో తియ్యటి జ్ఞాపకం!)

సినిమా వందరోజుల పండుగకి మొత్తం రైలు బుక్ చేశారు. యూనిట్‌తో కలిసి విజయవాడ, హైదరాబాదు వెళ్ళాను. సినిమా సక్సెస్ ఐతే ఎంత ప్రభావం ఉంటుందో తెలిసింది.

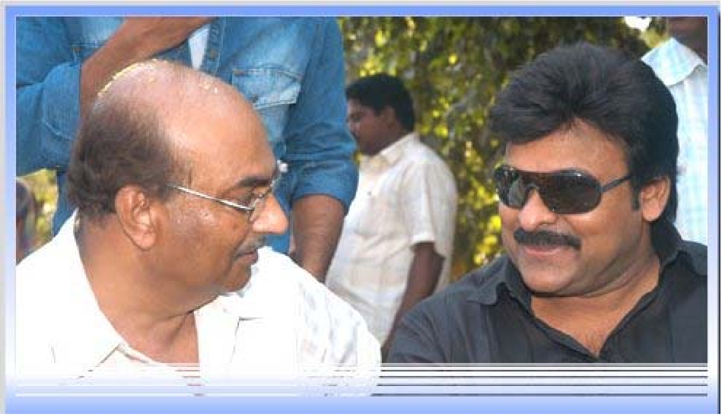

తర్వాత అదే సినిమాని హిందీలో కూడా తీశారు. దానికి కూడా రాఘవేంద్రరావు గారు, నేనూ ఇద్దరమూ పనిచేశాము. హిందీ వెర్షన్ అయ్యాక కాస్త గాప్ వచ్చింది. నేను మా వూరు వెళ్ళిపోయాని. రెండు నెలలకి మధుసూదన రావు గారి వద్దనుంచీ ఒక ఉత్తరం వచ్చింది.'వీనస్ ప్రొడక్షన్ నిర్మాణంలో నాగేశ్వరరావు గారు హీరోగా పవిత్రబంధం సినిమా మొదలుపెడుతున్నాం. వచ్చి డైరెక్షన్ డిపార్ట్‌మెంట్ లో చేరు..' అని. చిన్నప్పటి నుంచీ నేను ఎవరి ఫేన్‌నో ఆ నాగేశ్వరరావు గారితో పనిచేసే అవకాశం వచ్చిందన్న ఆనందం నన్ను నేల మీద నిలువనివ్వలేదు. వెంటనే రైలెక్కి మద్రాసు వెళ్ళిపోయాను. కథా చర్చలూ అన్నీ పూర్తయి షూటింగ్ మొదటి రోజు నాగేశ్వరరావు గారు సెట్‌లో అడుగు పెట్టేసరికి నాకు నోట వెంబడి మాట రాలేదు. ఆయన్ని అలానే చూస్తుండి పోయాను. నా కళ్ళని నేనే నమ్మలేక పోయాను. నన్ను గమనించిన నాగేశ్వరరావు గారు..

"ఏంటి బాబూ అలా చూస్తున్నావ్?" అన్నారు. వెంటనే నోరు పెగల్లేదు. కాస్సేపటికి తేరుకుని " సార్..చిన్నప్పటినుంచీ మీ ఫేన్ ని. మీ సినిమా ఒక్కటి కూడా వదలకుండా చూసేవాడ్ని. మీ చొక్కాలు చూసి, ఇంట్లో పోరి, అలాంటి షర్టులే కుట్టించుకునే వాడ్ని.." అని గడగడా చెప్పేశాను. ఆయన ఆత్మీయంగా నవ్వారు. (తరువాత ఆయన్ని దర్శకత్వం చేసే అవకాశం వస్తుందని అప్పుడు అనుకోలేదు..!)

ఆ విధంగా మూడో సినిమా కూడా మధుసూదన రావు గారి వద్ద పూర్తయింది. రెండు సినిమాలతోనే నామీద నమ్మకంతో నన్ను అసోసియేట్‌ని చేశారు. నావద్ద టి.ఎల్.వి ప్రసాద్, మురారి లు పనిచేస్తుండేవారు. 1975 లోనే రాఘవేంద్ర రావుగారు డైరెక్టరయ్యారు. నేను మధుసూదన రావు గారి వద్ద 'కళ్యాణ మండపం' మొదలైన అన్ని సినిమాలకీ పనిచేశాను. ఆయన వద్ద గాప్

వచ్చినప్పుడు రాఘవేంద్రరావు గారి వద్ద పనిచేసేవాడిని. అలా ఆయన మొదటిసినిమా 'బాబు', తర్వాత 'నిప్పులాంటి నిజం','సింహబలుడు' వగైరా సినిమాలకి సహాయదర్శకుడిగా పనిచేశాను.

రోజులు ఇలా గడుస్తున్నాయి. నాకు పెళ్ళై, ఇద్దరు మగ పిల్లలు కూడా పుట్టారు. సహదర్శకత్వ జీవితం సాఫీగానే గడిచింది. ఏ రోజూ డబ్బులకోసం ఇబ్బంది పడ లేదు. అలానే తొందరగా దర్శకుడ్నయి పోవాలని కూడా పెద్ద ఆలోచన ఉండేది కాదు. ఎప్పుడైనా అనిపించినా 'నాకెవరు అవకాశం ఇస్తారు? ఎందుకివ్వాలి?' అని నాలో నేనే ప్రశ్నలు వేసుకునేవాడిని.

ఆ సమయంలోనే మధుసూదన రావు గారి ద్వారా పరిచయమైన కె.ఎస్.రామారావు గారు క్రియేటివ్ కమ్మర్షియల్స్ సంస్థని మొదలుపెట్టి డబ్బింగ్ సినిమాలు తీస్తున్నారు. ఓ రోజు మాటల సందర్భంలో "సొంతంగా దర్శకత్వం చెయ్యొచ్చు కదా.." అన్నారు. "ఇచ్చేవాళ్ళుండాలి కదా.." అన్న నా మాటకి సమాధానంగా "నా మిత్రుడొకాయన ఉన్నారు. పరిచయం చేస్తాను." అంటూ హీరో కృష్ణ గారి బావమరిది సూర్యనారాయణ బాబు గారిని పరిచయం చేశారు. ఆయనతో కలిసి ఒక ప్రాజెక్టు అనుకున్నాం. కానీ కొంత దూరం వెళ్ళి ఆగిపోయింది. నిరాశ తప్పలేదు.

ఐతే మరో ఏడెనిమిది నెలల తర్వాత మళ్ళీ సూర్యనారాయణబాబు గారే ముందుకి వచ్చారు. ఈ సారి 'తపస్య' అనే హిందీ సినిమాని తెలుగులో తీద్దామని ప్రణాళిక సిద్ధం చేసుకున్నాం. అప్పట్లో పంపిణీదారుల మాటమీదనే ఎక్కువ చిత్రాల నిర్మాణం జరిగేది. నేను పనిచేసిన సినిమాలు చాలా వాటికి లక్ష్మీ ఫిలిమ్స్ వారే పంపిణీ దారులు. నా కొత్త సినిమాకి కూడా వారే పంపిణీ దారులు అనుకుని మేము ముందుకి వెళుతున్నాం. సుజాతగారు ప్రధాన పాత్ర. ఏర్పాట్లన్ని చురుగ్గా సాగుతున్నాయి. షూటింగ్ పదిరోజులుందనగా ' పంపిణీ దారులు వెనక్కి వెళ్ళిపోయారు.. కొత్త డైరెక్టర్ తో రిస్క్ అంటున్నారు ..' అని వార్త వచ్చింది. లక్ష్మీ ఫిలిమ్స్ పంపిణీ అంటేనే సినిమా హిట్ అనే రోజుల్లో వాళ్ళే విత్ డ్రా ఐపోయారంటే ఏం చెయ్యాలో తెలీలేదు. కె.ఎస్.రామారావు గారికి చెప్పాను. ఆయన 'ఏమీ కంగారు పడకండి. లింగమూర్తి గారు ఊళ్ళోనే ఉన్నట్లున్నారు. ఆయనని డైరెక్టుగా కలుద్దాం..పదండి..' అని నన్ను వెంటబెట్టుకుని వెళ్ళారు. నాకు కళ్ళనీళ్ళ పర్యంతమౌతోంది. 'ఏమిటి రెడ్డి గారు..ఏమైంది?' అని అడిగారాయన. ఇదీ విషయం అని చెప్పాను. 'అసలే మొదటి సినిమా. మీరే కాదంటే నాకు బ్రేక్ రావడం కష్టం..' అని వివరించాను. 'మీ సినిమా వద్దని ఎవరి నిర్ణయించారో తెలీదు కానీ.. ఏం భయపడకండి. నేను నిర్ణయం తీసుకుంటాను. మీ సినిమాని మేమే పంపిణీ చేస్తాం..' అని సూర్యనారాయణ బాబు గారిని పిలిచి కన్ఫర్మ్ చేశారు,

ఆ విధంగా నా మొదటి సినిమా 'సంధ్య' 1980లో మొదలైంది. సుజాత, శ్రీధర్, చంద్రమోహన్, కాంతారావు గారు..తారాగణం. జంధ్యాల మాటలు, చక్రవర్తి సంగీతం, ఎస్.గోపాలరెడ్డి గారు కెమేరా. ఎన్ని సినిమాలకి సహాయకుడిగా పనిచేసినా మొదటి సినిమా అనే సరికి టెన్షన్‌గా ఉండేది. రాత్రీ పగలూ తర్వాత తీయబోయే షాట్స్ గురించే ఆలోచిస్తూ ఉండేవాడిని. 3,4 రీళ్ళ సినిమా పూర్తయింది. ఆ సమయంలో లింగమూర్తి గారు, వారి మిత్రులు మద్రాసులో ఎవరిదో వివాహానికి వచ్చారు. 'మన రెడ్డి గారి సినిమా ఎలా సాగుతోందో చూద్దాం..' అని నావద్దకి వచ్చారు. అంతవరకూ జరిగిన 3,4 రీళ్ళని వాళ్ళకి ప్రివ్యూ వేశాము. అది చూసి బయటికి వచ్చిన వెంటనే ఆయనతో పాటు వచ్చిన మిత్రులు దాదాపు అన్ని జిల్లాలకీ రైట్స్ కొనేశారు.. వేరే ఇబ్బందులేమీ లేకుండా సినిమా పూర్తయింది. విడుదల రోజు విజయవాడ అప్సర థియేటర్‌కి వెళ్ళాను. మొదటి షో నుంచే హిట్ టాక్ వచ్చింది. ఆ

విజయంతోనే క్రాంతి కుమార్ గారి 'న్యాయం కావాలి' అవకాశం వచ్చింది. ఇంక దాని తర్వాత వెనక్కి తిరిగి చూసే అవసరం రాలేదు.

ఇవీ నా మొదటి సినిమా అనుభవాలు.

దాదాపు అందరు హీరోలతోనూ చేశాను కానీ ఎన్టీఆర్ గారితోనే చేసే అవకాశం రాలేదు. కెరీర్ మొదట్లో ఆయన వద్దనుంచీ ఆఫర్స్ వచ్చాయి కానీ మిగతా సినిమాల బిజీలో ఇద్దరికీ కుదరలేదు.అదొక తీరని కోరికగా ఉండిపోయింది.

ప్రస్తుతం మా రెండో అబ్బాయి 'వైభవ్'తో 'కాస్కో' సినిమా నిర్మాణంలో ఉంది. దసరాకి విడుదల చేద్దామనే ప్రయత్నాల్లో ఉన్నాము. నా సినిమాలని ఆదరించి నట్లే మా అబ్బాయిని కూడా హీరోగా అభిమానించి ఆదరిస్తారని ఆశిస్తున్నాను. 'కౌముది' పాఠకులని ఈ విధంగా కల్సుకునే అవకాశం కలిగినందుకు చాలా ఆనందంగా ఉంది.

ఇంటర్వ్యూ: కిరణ్ప్రభ